

PYHÄN NEKTARIOKSEN OPPILAIDEN TODISTUKSIA HÄNESTÄ

Arkkimandriitta Amfilohios Makris (1889–1970)

“Tutustuin pyhään Nektariokseen, Pentapoliksen piispaan, vuonna 1914 ja olin siitä lähtien tekemisissä hänen kanssaan aina siihen asti, kunnes hän muutti Herran luo. Pidin häntä elävänä pyhänä, jossa ilmeni puhdas ortodoksinen henki. Yhteydenpito hänen kanssaan täytti sieluni kunnioituksen ja hartauden tunteilla hänen pyhää persoonaansa kohtaan. Kun olin synnintunustuksella hänen luonaan, havaitsin hänen suuren rakkautensa, hänen äärimmäisen nöyryytensä ja hänen sielun syvyyksiin asti ulottuvan hengellisyytensä. Hän oli tukeni luostarielämään liittyvissä kiusauksissa. Lähdin Patmoksen saarelta, pyhästä katumuskiivoitteluni luostarista, alistuen uhrauksiin ja vaivoihin tavatakseni tuon Jumalan ihmisen, jonka maine ulottui silloin yhä orjuutetun Dodekanisoksen saariryhmään asti.

Vilppiä ei hänen sydämessään ollut. Vain yksi palava kaipuu liekehti hänen sielussaan: se, että hän saisi nähdä munkkielämän levittäytyneen kaikkialle vaivojen alla kamppailevan kansamme pariin Isiemme hengen mukaisesti, jotta synnyinmaamme Kirkko voisi löytää sille omistautuneita sotilaita ja ammentaa voimansa ja arvovaltansa luostareista, kristinuskon linnakkeista. Minun pyrkimykseni edistää luostarilaitosta johtuu suurimmaksi osaksi häneltä saamistani kehotuksista. Luostari, jonka hän perusti Eginnaan, on hänen henkensä sinetti. Hän oli rukouksen ihminen, ja hänellä oli vain yksi ajatus: perustaa rukouksen keskuksia.

Hän puhui usein mielen rukouksesta, sillä hän oli viljellyt sisässään tätä rukouksen korkeinta muotoa. Seurasin häntä liturgian toimittamisen aikana ja huomasin hänen syvän uskonsa, hänen hartautensa ja Jumalan pelon, joka asui hänen sisimmässään.”

Arkkimandriitta Filotheos Zervakos (1884–1980)

“Kun minut oli puettu enkelien skeemaan ja vihitty diakoniksi, pyysin vanhukseltani Hierotheokselta vuonna 1910 lupaa mennä pyhiinvaellukselle Athokselle, Pyhälle Vuorelle. Palattuani Pyhältä Vuorelta Ateenaan kyselin hengellistä isääni ja saatuani kuulla, että hän on Eginalla, riensin katsomaan häntä saadakseni hänen siunauksensa ja pyytääkseni hänen esirukouksiaan.

Saavuttuani Eginnaan nousin tien luostariin ja olin perillä keskipäivällä kahdentoista maissa. Oli elokuu ja aurinko paahtoi kuumasti. Luostarimuurien ulkopuolella näin valkopartaisen vanhuksen olkihattu päässä. Hän oli nostanut viitanhelmat ylös ja käärint ne vyötäisilleen, vyönsä alle. Hän kaivoi maata kuokalla ja siirsi sitten lapiolla multaa ja kiviä kärryyn, jonka kävi itse tyhjentämässä 50–60 metrin päähän. En tajunnut, että hän oli hengellinen isäni, kunnioitettu esipaimen Nektarios, vaan luulin häntä joksikuksi työmieheksi, joka oli vetänyt viitan ylleen ollakseen pölyttämättä ja likaamatta vaatteitaan, tai joksikuksi noviisiksi.

Lähestyin häntä ja tervehdittyäni sanoin: “Onko esipaimen Nektarios täällä?” Hän vastasi: “Täällä hän on. Mitä sinä hänestä tahdot?” Sanoin: “Ole hyvä ja mene sanomaan hänelle, että eräs diakoni, joka on hänen hengellinen lapsensa, tuli ja haluaa nähdä hänet.” Hän vastasi: “Hetki paikalla; kuten siunaatte”, sekä jätti kuokkansa ja lapionsa. Hän ohjasi minut vierasmaajan, luostarin ulkopuolelle vieraita varten väliaikaiseksi rakennettuun huoneeseen ja sanoi: “Mene tuohon huoneeseen ja odota, niin menen ja tuon hänet luoksesi.” Hetken kuluttua hän saapui kamilafka päässä ja pukeutuneena päällysviittaansa. Silloin tunnistin, että hän oli esipaimen, jota vähän aiemmin olin luullut vähäpätöiseksi työmieheksi ja jolle olin tullut osoittaneeksi halveksuntaa komentelemalla häntä. En olisi koskaan voinut kuvitella, että joku metro-

poliitta voisi askaroida noin halpa-arvoisina pidettävien töiden parissa ja vieläpä keskipäivän aikaan, jolloin kaikki nukkuivat. Niin korkea oli hänen kirkollinen asemansa, mutta niin nöyrä hänen mielenlaatunsa.”

Kääntänyt kreikasta Hannu Pöyhönen